

UZASADNIENIE

1. Zmiany w ustawie – Prawo energetyczne

a) Sprzedaż rezerwowa

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne obejmuje propozycję uregulowania instytucji sprzedaży rezerwowej czyli sprzedaży paliw gazowych lub energii elektrycznej do odbiorcy końcowego przyłączonego do sieci dystrybucyjnej elektroenergetycznej lub gazowej lub do sieci przesyłowej gazowej realizowanej przez sprzedawcę rezerwowego w przypadku zaprzestania sprzedaży paliw gazowych lub energii elektrycznej przez dotychczasowego sprzedawcę.

Mimo że obecnie istnieje już instytucja sprzedawcy z urzędu, nie jest jasne, w jakim trybie zawierana jest umowa z tym sprzedawcą w sytuacji, gdy dochodzi do zaprzestania sprzedaży paliw gazowych lub energii elektrycznej przez dotychczasowego sprzedawcę, a odbiorca końcowy w gospodarstwie domowym nie jest tego świadomy lub nie podejmuje odpowiednich działań w celu zapewnienia ciągłości zasilania.

Co prawda obecnie w ustawie – Prawo energetyczne istnieją uregulowania odnoszące się do sprzedaży rezerwowej (art. 5 ust. 2a pkt 1 lit. b), ale nie regulują one zagadnienia kompleksowo i ograniczone są wyłącznie do sprzedaży energii elektrycznej. Mając więc na uwadze doniosłość tego problemu, zasadnym jest łączne, kompleksowe uregulowanie tego zagadnienia dla obu nośników energii. W tym celu w projekcie proponuje się wprowadzenie ustawowego umocowania operatora systemu dystrybucyjnego do działania w imieniu i na rzecz odbiorcy końcowego (tzw. sprzedaż rezerwowa – projektowany art. 5aa). Ponadto przewidziano dodatkowy mechanizm zabezpieczający na wypadek, gdyby sprzedawca rezerwowego nie podjął sprzedaży. W takiej sytuacji sprzedaż będzie realizował sprzedawca z urzędu (projektowany art. 5ab).

b) Kodeksy Sieci

Proponowane zmiany ustawy – Prawo energetyczne wynikają z konieczności wdrożenia do polskiego porządku prawnego przyjmowanych na gruncie Unii Europejskiej Kodeksów Sieci i Wytycznych, stanowiących środki mające na celu budowę wspólnego, jednolitego rynku energii elektrycznej na terenie Wspólnoty.

Kodeksy Sieci i Wytyczne wprowadzane są do obrotu prawnego na terenie Unii Europejskiej w formie Rozporządzeń Komisji Europejskiej, odpowiednio na podstawie art. 6

i 18 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 714/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1228/2003 (Dz.U. UE L 211/15).

Kodeksy Sieci przyjmowane są w formie Rozporządzeń Komisji Europejskiej, a zatem mają charakter bezpośrednio obowiązujący w Państwach Członkowskich UE, w tym w Rzeczypospolitej Polskiej. Kodeksy Sieci i Wytyczne dają możliwość przyjęcia, na gruncie krajowym, przepisów prawnych, dzięki którym każde Państwo Członkowskie ma możliwość uwzględnienia specyfiki krajowej przy wdrażaniu Kodeksów Sieci do krajowego porządku prawnego.

Jedną z grup Kodeksów Sieci jest grupa Kodeksów przyłączeniowych, które określają wymogi techniczne, które spełniać muszą przyłączane urządzenia, instalacje lub sieci zależnie od ich wielkości i poziomu napięcia znamionowego sieci, do której są przyłączane. Kodeksy przyłączeniowe zawierają również przepisy, przewidujące fakultatywną możliwość przyjęcia na gruncie krajowym przepisów prawnych, modyfikujących zasady określone w tych Kodeksach (w obszarach w nich określonych).

Proponowane zmiany są niezbędne ze względu na konieczność zapewnienia spójności funkcjonowania krajowego systemu elektroenergetycznego (KSE), zapewnienia braku możliwości ustanowienia zróżnicowanych wymogów ogólnego stosowania dla przyłączanych urządzeń, instalacji lub sieci w różnych częściach KSE, umożliwienia terminowego wypełnienia zobowiązań nałożonych przez Kodeksy Sieci na Państwa Członkowskie i poszczególnych uczestników rynku, a także efektywnego funkcjonalnie i kosztowo wdrożenia przepisów Kodeksów Sieci do krajowego porządku prawnego.

Ponadto, proponowane zmiany mają na celu doprecyzowanie procedury, dzięki której w jednoznaczny sposób możliwe będzie ustalenie, czy nowo przyłączane urządzenia, instalacje lub sieci należy uznać za nowe czy istniejące, w rozumieniu Kodeksów przyłączeniowych i tym samym, jakie wymogi techniczne będą w odniesieniu do nich stosowane przez operatorów.

Proponowane zmiany pozwolą również na zwiększenie efektywności działań związanych z wdrażaniem Kodeksów Sieci, poprzez ograniczenie powielania realizacji zadań i ponoszenia kosztów przez różne podmioty (które ostatecznie zostałyby przeniesione przez przedsiębiorstwa energetyczne na odbiorców końcowych).

c) Wniosek o rozstrzygnięcie przez Prezesa URE czy urządzenie, instalacja lub sieć są nowe czy istniejące

Zgodnie z zasadami określonymi w Kodeksach przyłączeniowych, podstawowe wymogi ogólnego stosowania w zakresie przyłączania urządzeń, instalacji lub sieci odnoszą się wyłącznie do nowych przyłączanych urządzeń, instalacji lub sieci. Ze względu na istnienie okresu przejściowego między wejściem w życie Kodeksów Sieci, a początkiem stosowania wymagań przyjętych na ich podstawie, wprowadzona została procedura uznawania urządzeń, instalacji lub sieci za istniejące. Jeśli właściciel przyłączanego urządzenia, instalacji lub sieci dopełni określonych warunków, jego urządzenie, instalacja lub sieć uznane zostanie za istniejące. W takim przypadku ww. urządzenia, instalacje lub sieci nie będą obowiązywały wymagania stosowania wymogów ogólnego stosowania, określonych dla nowych urządzeń, instalacji lub sieci w Kodeksach przyłączeniowych.

Regulacja zawarta w Kodeksach Sieci stanowi, że właściciele, którzy zawarli ostateczne i wiążące umowy zakupu podstawowej instalacji lub sieci składają do właściwego operatora systemu oraz do operatora systemu przesyłowego (OSP) powiadomienie, na podstawie którego wskazane w powiadomieniu urządzenia, instalacje lub sieci uznawane są za istniejące. Właściwy operator systemu ani OSP nie mają jednak uprawnienia do badania, czy dane urządzenie, instalacja lub sieć rzeczywiście spełnia wskazane w Kodeksach przyłączeniowych warunki uznania za istniejące urządzenie, instalację lub sieć. Operator bada jedynie spełnienie wymagań formalnych powiadomienia.

W związku z powyższym, w przypadkach szczególnych, w których właściwy operator ma wątpliwość, czy dane urządzenie, instalacja lub sieć może być uznane za istniejące, konieczne jest wprowadzenie mechanizmu zwrócenia się do Prezesa URE jako organu rozstrzygającego w tym zakresie. Wprowadzenie przez Państwo Członkowskie takiej możliwości wynika z art. 4 ust. 2 Rozporządzenia Komisji (UE) 2016/631 z dnia 14 kwietnia 2016 r. ustanawiającego kodeks sieci dotyczący wymogów w zakresie przyłączenia jednostek wytwórczych do sieci (Dz. Urz. UE L 112/1 z 27.4.2016), art. 4 ust. 2 Rozporządzenia (UE) 2016/1388 z dnia 17 sierpnia 2016 r. ustanawiającego kodeks sieci dotyczący przyłączenia odbioru (Dz. Urz. UE L 223/10 z 18.8.2016) oraz art. 4 ust. 2 Rozporządzenia (UE) 2016/1447 z dnia 26 sierpnia 2016 r. ustanawiającego kodeks sieci określający wymogi dotyczące przyłączenia do sieci systemów wysokiego napięcia prądu stałego oraz modułów parku energii z podłączeniem prądu stałego (Dz. Urz. UE L 241/1 z 8.9.2016).

Tym samym Prezes URE uzyskałby przewidzianą przepisami Kodeksów przyłączeniowych kompetencję do rozstrzygnięcia w przedmiotowym zakresie.

Ustalenie, czy przyłączane urządzenia, instalacje lub sieci będą traktowane jako istniejące czy nowe będzie miało wpływ na to, jakie wymogi techniczne będą zobowiązane spełniać, a tym samym może mieć wpływ na wysokość ponoszonych nakładów inwestycyjnych. Ze względu na istotność kwestii, zarówno dla inwestorów, jak i dla przyszłej współpracy właścicieli przyłączanych urządzeń, instalacji lub sieci z operatorami systemu, uzasadnionym jest, by w szczególnych przypadkach, gdy operatorzy właściwych systemów powezną wątpliwości w zakresie możliwości uznania przyłączanych urządzeń, instalacji lub sieci za istniejące, Prezes URE był upoważniony do dodatkowego zbadania i podjęcia decyzji o uznaniu przyłączanych urządzeń, instalacji lub sieci za istniejące lub nowe.

Istotnym jest, że Prezes URE w takich przypadkach będzie rozstrzygał wątpliwość na wniosek operatora, do którego sieci przyłączane jest urządzenie, instalacja lub sieć przed przyjęciem przez operatora wiążącego rozstrzygnięcia w zakresie przyłączania do sieci, co doprowadzi do minimalizacji kosztów i usprawni współpracę operatorów i właścicieli przyłączanych urządzeń, instalacji lub sieci.

d) Wymogi ogólnego stosowania

Wymogi ogólnego stosowania, przewidziane przez Kodeksy przyłączeniowe określają wymagania, jakie spełniać musi urządzenie, instalacja lub sieć dla przyłączenia do sieci. Zgodnie z Kodeksami przyłączeniowymi, co do zasady, podlegają one opracowaniu przez OSP lub właściwych operatorów systemu (w praktyce dla największej grupy podmiotów są to OSD, których w KSE jest 181, z czego tylko 12 posiada połączenie z siecią przesyłową). W przypadkach, w których określone wymogi ogólnego stosowania ma opracować operator systemu dystrybucyjnego (OSD) jako właściwy operator systemu, będą one podlegały niezależnemu ich opracowaniu i przedłożeniu przez każdego operatora do Prezesa URE w celu ich zatwierdzenia, w terminach wynikających z poszczególnych Kodeksów przyłączeniowych. Następnie Prezes URE został zobowiązany do zatwierdzenia, przedłożonych przez każdego operatora wymogów ogólnego stosowania, w terminie kolejnych sześciu miesięcy. Powyższe może spowodować, iż te same wymogi ogólnego stosowania opracowywane przez poszczególnych OSD zostaną różnie zdefiniowane, a po ich zatwierdzeniu przez Prezesa URE w różnych częściach kraju stosowane byłyby przez OSD odmiennie zdefiniowane wymogi ogólnego stosowania. Część wymogów ogólnego stosowania opracowywanych przez OSD

powinna być konsultowana z OSP, jednakże przy tak dużej liczbie OSD, nie będzie realnej i technicznej możliwości opracowania przez wszystkich OSD jednolitych wymogów ogólnego stosowania i terminowego ich przedłożenia do zatwierdzenia przez Prezesa URE. Dodatkowym czynnikiem utrudniającym opracowanie przez OSD wymogów ogólnego stosowania może być brak doświadczenia i wiedzy technicznej, a także ograniczone zasoby kadrowe OSD, które nie posiadają bezpośredniego połączenia z siecią przesyłową, a które zmuszone byłyby do opracowania takich wymogów. Jednocześnie, część wymagań opracowanych przez OSD powinna być uzgodniona z OSP, co może być znacznie utrudnione, biorąc pod uwagę liczbę OSD, a tym samym ilość koniecznych do przeprowadzenia uzgodnień. Uwzględniając również ramy czasowe na wdrożenie Kodeksów Sieci, zasadnym jest przekazanie kompetencji OSD w zakresie wypracowania wymogów ogólnego stosowania na OSP.

Mając na celu wprowadzenie jednolitych standardów dla wszystkich przyłączonych urządzeń, instalacji lub sieci, a także ich wpływ na funkcjonowanie całego KSE, konieczne jest, aby jednolite wymogi ogólnego stosowania zostały opracowane przez OSP i zatwierdzone przez Prezesa URE. Jedynym przedsiębiorstwem energetycznym, które obejmuje swoją działalnością obszar całego kraju, a zarazem jest odpowiedzialne, z mocy ustawy - Prawo Energetyczne, za bezpieczeństwo funkcjonowania KSE jest OSP. Zatem to OSP powinien być odpowiedzialny za opracowanie tych wymogów, przestrzegając jednocześnie zasad ich opracowywania określonych w poszczególnych Kodeksach przyłączeniowych, w szczególności zasady przejrzystości, która nakazuje zaangażować w proces również operatorów systemów dystrybucyjnych i konsultować z nimi proponowane rozwiązania.

Należy jednak podkreślić, że opracowanie wymogów ogólnego stosowania przez OSP nie zwalnia OSD z innych obowiązków wynikających z konieczności wdrożenia Kodeksów Sieci, w szczególności w zakresie wypracowania i uwzględnienia w umowach przyłączeniowych wymogów zakwalifikowanych jako specyficzne dla obiektu (niebędące wymogami ogólnego stosowania), czy opracowanie procedur dotyczących przyłączania urządzeń, instalacji lub sieci oraz procedur weryfikacji spełnienia przez podmioty przyłączane wymogów opracowanych na podstawie Kodeksów Sieci.

W przypadku odrębnego ustalania i przedkładania do zatwierdzenia przez Prezesa URE wymogów ogólnego stosowania przez poszczególnych operatorów systemów dystrybucyjnych, mogą one zostać ustalone w sposób niespójny, co spowoduje znaczące utrudnienia zarówno w procesie ich opracowywania i konsultacji (np. z OSP), jak również w procesie zatwierdzania

wielu wniosków przez Prezesa URE, a ostatecznie doprowadzi do braku możliwości terminowego ich rozpatrzenia i zatwierdzenia. Ponadto w takim przypadku podobne działania związane z opracowywaniem wymogów ogólnego stosowania będą realizowane przez różne podmioty prowadzące działalność regulowaną, co generować będzie dodatkowe koszty, którymi ostatecznie zostaną obciążeni odbiorcy końcowi energii elektrycznej w kraju.

Powyższe względy również w aspekcie ekonomicznym uzasadniają wskazanie OSP, jako podmiotu, który będzie określał wymogi ogólnego stosowania w zakresie wskazanym w projekcie ustawy.

e) Obligo giełdowe

Zmiana dotycząca modyfikacji zakresu obowiązku sprzedaży wytworzonej energii elektrycznej poprzez jej podniesienie z 30 % do 100 % ma na celu poprawę przejrzystości rynku energii. Wpływ giełdowego rynku energii na życie gospodarcze i sytuację obywateli jest tak duży, że nie można pozwolić na funkcjonowanie tego rynku w sposób nieprzejrzysty. Obecnie dochodzi do sytuacji, w których pionowo zintegrowane grupy energetyczne mogą handlować energią pomiędzy podmiotami wewnątrz swojej struktury, co skutkuje faktem, że znaczna część energii omija główny rynek giełdowy. Podwyższenie obliiga, ma na celu zwiększenie płynności i przewidywalności na rynku energii elektrycznej. Proponowane rozwiązanie jest niezbędne do uzyskania pełnej transparentności hurtowego rynku energii elektrycznej oraz uzyskania oczekiwanych efektów.

2. Szczegółowe uzasadnienie projektowanych przepisów w ww. zakresie:

a) Zmiany w art. 3 ustawy – Prawo energetyczne

W art. 3 ustawy – Prawo energetyczne dodaje się definicje sprzedaży rezerwowej i sprzedawcy rezerwowego, aby ułatwić zrozumienie i opisanie mechanizmów tej sprzedaży.

b) Zmiany art. 5 ustawy – Prawo energetyczne

Uchyła się przepis art. 5 ust. 2a pkt 1 lit. b ustawy – Prawo energetyczne regulujący w ograniczonym zakresie sprzedaż rezerwową energii elektrycznej ze względu na wprowadzenie w niniejszym projekcie kompleksowych uregulowań w nowym art. 5aa. W dodawanym przepisie ust. 14, na sprzedawców nakłada się obowiązek poinformowania odbiorcy paliw gazowych lub energii o konieczności wstrzymania sprzedaży, natomiast w nowym ust. 15 wprowadza się obowiązek przekazywania danych pomiędzy operatorami systemów dystrybucyjnych i systemów przesyłowych. Rozwiązanie ma na celu zapewnienie sprawnego przepływu informacji i odpowiednie przygotowanie się operatorów do sytuacji, w której

uruchomiona musi być sprzedaż rezerwowa. Pozwoli to na uniknięcie powstania lub skrócenie luki pomiędzy dniem zaprzestania sprzedaży a dniem zawarcia przez OSD umowy ze sprzedawcą rezerwowym. Dodatkowo przekazanie informacji odbiorcy ma służyć umocnieniu jego pozycji poprzez umożliwienie mu zweryfikowania po raz kolejny, czy sprzedaży paliw gazowych lub energii elektrycznej ma dokonywać wybrany wcześniej przez niego odbiorca rezerwowy, czy w przypadku zmiany przez niego zdania – inny podmiot.

Przepisy te nie mają zastosowania, jeżeli wstrzymanie dostaw paliw gazowych lub energii elektrycznej nastąpiło z przyczyn wskazanych w art. 6a ust. 3, tj. w przypadku braku zgody odbiorcy na zainstalowanie przedpłatowego układu pomiarowo-rozliczeniowego i z przyczyn wskazanych w art. 6b, tj. stwierdzono nielegalny pobór energii lub paliw, odbiorca zalega z płatnością co najmniej przez okres 30 dni po upływie terminu płatności lub instalacja znajdująca się u odbiorcy stwarza bezpośrednie zagrożenie życia, zdrowia lub środowiska.

c) Nowy art. 5aa ustawy – Prawo energetyczne

W projektowanym art. 5aa kompleksowo uregulowano instytucję sprzedaży rezerwowej. W ust. 1 wprowadza się obowiązek zawarcia w umowie dystrybucyjnej lub kompleksowej postanowień dotyczących sprzedawcy rezerwowego. Jest to regulacja podobna do obecnie obowiązującego przepisu art. 5 ust. 2a pkt 1 lit. b ustawy – Prawo energetyczne, który aktualnie reguluje sprzedaż energii elektrycznej. W ust. 2 nałożono na sprzedawcę zawierającego umowę kompleksową obowiązek poinformowania operatora systemu dystrybucyjnego (OSD) o nazwie sprzedawcy rezerwowego wskazanego w zawartej umowie kompleksowej. W ust. 3-5 wprowadzono rozwiązania zapewniające, że odbiorca końcowy paliw gazowych lub energii w momencie dokonywania wyboru sprzedawcy rezerwowego ma dostęp do pełnych informacji o podmiotach, które realizują sprzedaż rezerwową na danym terenie, jak również o ich ofercie, co umożliwi mu podjęcie przemyślanej decyzji i swobodny wybór sprzedawcy rezerwowego. W ust. 6 określono, w jakich sytuacjach zawierana jest umowa sprzedaży rezerwowej, tj. gdy doszło do zaprzestania sprzedaży paliw gazowych lub energii elektrycznej przez dotychczasowego sprzedawcę z powodu okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność ten sprzedawca, a odbiorca nie wybrał nowego sprzedawcy lub wybrany sprzedawca nie rozpoczął sprzedaży paliw lub energii.

Projektowany przepis ust. 7 ogranicza okres obowiązywania umowy sprzedaży rezerwowej do 6 miesięcy od dnia rozpoczęcia sprzedaży rezerwowej. W tym czasie odbiorca końcowy powinien dokonać wyboru sprzedawcy paliwa gazowego lub energii elektrycznej, z

którym samodzielnie (bez pośrednictwa operatora) zawrze umowę. Ograniczenie czasu trwania sprzedaży rezerwowej wynika z doświadczeń zebranych na rynku energii elektrycznej, na którym warunki sprzedaży rezerwowej były mniej korzystne dla odbiorcy końcowego niż warunki zwykłej sprzedaży. Warunki te mogą być inne w momencie zawierania umowy sprzedaży rezerwowej niż oferta, która istniała w momencie wskazania nazwy sprzedawcy rezerwowego w umowie zawieranej przez odbiorcę końcowego. Z tego względu zdecydowano również o wprowadzeniu możliwości wcześniejszego rozwiązania takiej umowy z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia. Skrócenie okresu obowiązywania umowy nie będzie się jednak wiązać z obciążeniem odbiorcy końcowego dodatkowymi kosztami.

Przepis ust. 8 wyłącza zastosowanie przepisów dotyczących sprzedaży rezerwowej w sytuacjach, w których odbiorca końcowy zdecyduje się samodzielnie zawrzeć z wyprzedzeniem umowę sprzedaży rezerwowej, która wchodzić będzie w życie w momencie zaprzestania sprzedaży przez wybranego sprzedawcę. Taka sytuacja ma miejsce obecnie na rynku energii elektrycznej w odniesieniu do niektórych dużych odbiorców końcowych, którzy w umowie tej ustalają indywidualne warunki sprzedaży rezerwowej.

Projektowane przepisy ust. 9-11 określają sposób postępowania po uruchomieniu sprzedaży rezerwowej, tj. sposób informowania odbiorcy oraz termin dokonania odczytu licznika. Operator ma obowiązek przekazania odbiorcy końcowemu egzemplarza zawartej umowy sprzedaży rezerwowej lub umowy kompleksowej. W informacji do odbiorców w gospodarstwie domowym operator powinien pouczyć odbiorcę o okresie obowiązywania tej umowy oraz okresie jej wypowiedzenia. Na potrzeby dokonania rozliczeń odbiorcy z dotychczasowym sprzedawcą oraz ze sprzedawcą rezerwowym przepis ust. 11 wprowadza obowiązek dokonania przez operatora odczytu wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego. Jest to regulacja analogiczna, jak w przypadku zmiany sprzedawcy.

Projektowane przepisy art. 5aa będą miały również zastosowanie do operatora systemu przesyłowego gazowego i odbiorców przyłączonych do sieci tego operatora.

Procedury sprzedaży rezerwowej nie uruchamia się, gdy wstrzymanie dostarczania paliw gazowych lub energii nastąpiło z powodu okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność odbiorca końcowy, tj. gdy nie wyraził on zgody na zainstalowanie przedpłatowego układu pomiarowo-rozliczeniowego, o którym mowa w art. 6a ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, lub w wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że nastąpiło

nielegalne pobieranie paliw lub energii, bądź też odbiorca zwleka z zapłatą za świadczone usługi, pomimo upływu terminów określonych w art. 6b ustawy – Prawo energetyczne.

d) Nowy art. 5ab ustawy – Prawo energetyczne

Projektowane przepisy art. 5ab regulują szczególny tryb sprzedaży wyłącznie do odbiorców w gospodarstwach domowych, która będzie miała miejsce w przypadku kiedy przewidziana w art. 5aa sprzedaż rezerwowa nie dojdzie do skutku. Sprzedaż na podstawie umowy zawieranej w trybie art. 5ab będzie realizowana w ramach obowiązków sprzedawcy z urzędu, określonych w art. 5a ustawy – Prawo energetyczne.

Proponowane rozwiązanie stanowi doprecyzowanie obecnie obowiązujących przepisów dotyczących sprzedawcy z urzędu, które nie określają, w jakim trybie zawierana jest umowa z tym sprzedawcą w sytuacji, gdy dochodzi do zaprzestania sprzedaży paliw gazowych lub energii elektrycznej przez dotychczasowego sprzedawcę, a odbiorca końcowy w gospodarstwie domowym nie jest tego świadomy lub nie podejmuje odpowiednich działań w celu zapewnienia ciągłości zasilania. W takim przypadku konieczne jest wprowadzenie ustawowego umocowania OSD do działania w imieniu i na rzecz odbiorcy.

Analogicznie jak w przypadku sprzedaży rezerwowej, procedury sprzedaży przez sprzedawcę z urzędu nie uruchamia się, gdy wstrzymanie dostarczania paliw gazowych lub energii nastąpiło z powodu okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność odbiorca końcowy, tj. gdy nie wyraził on zgody na zainstalowanie przedpłatowego układu pomiarowo-rozliczeniowego, o którym mowa w art. 6a ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, lub w wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że nastąpiło nielegalne pobieranie paliw lub energii, bądź też odbiorca zwleka z zapłatą za świadczone usługi, pomimo upływu terminów określonych w art. 6b ustawy – Prawo energetyczne.

e) Nowy art. 8a ustawy – Prawo energetyczne

Projektowany przepis art. 8a ustawy upoważnia Operatora systemu elektroenergetycznego, do którego sieci przyłączane są urządzenia, instalacje lub sieci do złożenia do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki wniosku o rozstrzygnięcie, czy te urządzenia, instalacje lub sieci spełniają wymogi uznania ich za istniejące czy nowe zgodnie z przepisami rozporządzeń, wymienionych w tym przepisie. Istotnym jest, że Prezes URE będzie rozstrzygał wątpliwości na wniosek operatora, do którego sieci przyłączane jest urządzenie, instalacja lub sieć przed przyjęciem przez operatora wiążącego rozstrzygnięcia w zakresie przyłączania do

sieci, co doprowadzi do minimalizacji kosztów i usprawni współpracę operatorów i właścicieli przyłączanych urządzeń, instalacji lub sieci.

f) Zmiany art. 9g ustawy – Prawo energetyczne

W dodawanym do art. 9g przepisie ust. 5ab zobowiązano operatorów do uwzględnienia w instrukcji ruchu i eksploatacji sieci trybu uruchamiania sprzedaży rezerwowej, w tym wymiany informacji pomiędzy tym operatorem a innymi podmiotami uczestniczącymi w tym procesie (np. odbiorcą końcowym, sprzedawcą rezerwowym, sprzedawcą z urzędu, dotychczasowym sprzedawcą).

g) Nowy art. 9ga ustawy – Prawo energetyczne

Projektowany przepis art. 9ga, zobowiązuje Operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego do określenia wymogów ogólnego stosowania, o których mowa w art. 7 rozporządzenia 2016/631, w art. 6 rozporządzenia 2016/1388 oraz w art. 5 rozporządzenia 2016/1447, zobowiązując jednocześnie Operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego do skonsultowania ww. projektu, w terminie niekrótszym niż 21 dni oraz przedłożenia projektu do zatwierdzenia przez Prezesa URE.

h) Zmiany w art. 23 ust. 2 pkt 4a, art. 28 ust. 2, art. 44 ust. 2a i art. 56 ust. 1 pkt 32 ustawy – Prawo energetyczne

Ww. zmiany mają charakter redakcyjny i dostosowujący treść ustawy Prawo energetyczne do zmienianego art. 49a.

i) Nowy art. 23 ust. 2 11c i 11d

Rozszerzenie katalogu z art. 23 ust. 2 ustawy o nowy zakres działań Prezesa URE jest konsekwencją ww. zmian w ustawie Prawo energetyczne.

j) Nowe brzmienie art. 49a ustawy – Prawo energetyczne

Projektowana regulacja nadaje nowe brzmienie art. 49a ustawy, poprzez utrzymanie w mocy jedynie tych norm prawnych, które w związku ze zmianą obowiązku sprzedaży wytworzonej energii elektrycznej poprzez jej podniesienie z 30 % do 100 % będą dalej wykonywane. Ze względu na nałożenie w ust. 1 obowiązku sprzedaży całej wytworzonej energii elektrycznej na giełdach towarowych lub na zorganizowanej platformie obrotu, zdecydowano o pominięciu regulacji dotyczącej przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się wytwarzaniem energii elektrycznej mających prawo do otrzymania środków na pokrycie kosztów osieroconych na podstawie ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o zasadach pokrywania

kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej, bowiem dyspozycja normy prawnej, nakazująca sprzedawać wytworzoną energię elektryczną w sposób zapewniający publiczny, równy dostęp do tej energii, w drodze otwartego przetargu, a nieobjętą obowiązkiem o którym mowa w ust. 1, stała się bezprzedmiotowa. Konsekwentnie, pomięto obowiązujące w obecnym stanie prawnym ust. 10-12, jako że nawiązywały one do opisanej regulacji.

k) Zmiany art. 56 ustawy – Prawo energetyczne

Do art. 56 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne dodano przepis sankcyjny za nieprzestrzeganie przez dotychczasowego sprzedawcę obowiązku poinformowania odbiorcy, z którym ma zawartą umowę, oraz operatora, do którego sieci jest on przyłączony, o fakcie zaprzestania sprzedaży paliw gazowych lub energii elektrycznej. Brak takiej informacji może generować koszty po stronie odbiorcy z tytułu bezumownego poboru paliw gazowych lub energii elektrycznej.

l) Nowy art. 62c ustawy – Prawo energetyczne

Celem projektowanego przepisu epizodycznego było uzupełnienie luki prawnej w zakresie identyfikacji sprzedawcy z urzędu paliw gazowych. Luka wynika z sukcesji przewidzianej w art. 5b¹ ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne przy jednoczesnym obowiązywaniu przepisu art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 4 marca 2005 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz ustawy – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2005 r. Nr 62 poz. 552) mającego charakter przejściowy. Określenie, kto jest sprzedawcą z urzędu na terenie danego OSD, jest istotne z punktu widzenia tego operatora, gdyż jest on obowiązany zawrzeć umowę z odpowiednim podmiotem w określonej sytuacji.

3. Zmiana w ustawie o gospodarce nieruchomościami

W dzisiejszym otoczeniu gospodarczym i społecznym ludzie nie mogą żyć bez energii elektrycznej. Ma ona podstawowe znaczenie w zapewnianiu spójności społecznej i terytorialnej oraz stabilności i zrównoważonego rozwoju. W rozwiniętych gospodarkach, obywatele, którzy nie mają dostępu do elektryczności są wykluczeni ze społeczeństwa. To samo dotyczy przedsiębiorstw. Z tych względów, w prawodawstwie unijnym oraz ustawodawstwie krajowym, występuje pojęcie usługi powszechnej. Jej elementem jest niezawodne (nieprzerwane) dostarczanie energii o określonych parametrach. Zapewnienie standardów jakościowych energii wymaga utrzymania sieci dystrybucyjnej (znaczna część linii niskiego i średniego napięcia funkcjonuje od ponad 30 lat), remonty i konserwacje stanowią wyzwanie

dla przedsiębiorstw świadczących usługę dystrybucji energii. Zadania w tym zakresie są realizowane w ten sposób, że wykonuje się remonty całej linii lub jej znacznego odcinka. Przeprowadzenie remontu jest poprzedzone uzyskaniem zgody właścicieli nieruchomości na wejście na teren celem wykonania potrzebnych prac. Nierzadko zdarza się jednak, że na trasie przebiegu całej linii, pojedynczy właściciele odmawiają zgody na przeprowadzenie prac. W takich przypadkach przedsiębiorstwo świadczące usługi dystrybucji energii występuje o udzielenie zgody administracyjnej w trybie art. 124b ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Czasochłonne postępowanie administracyjne i sądowo-administracyjne związane z uzyskaniem zgody wstrzymuje realizację całego remontu. Celem projektowanej zmiany jest zapewnienie szybkości i efektywności podejmowanych prac remontowych i konserwacyjnych przy zachowaniu standardów ochrony praw jednostki.

Zgodnie z art. 108 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, decyzji administracyjnej może być nadany rygor natychmiastowej wykonalności, gdy jest to niezbędne ze względu na ochronę zdrowia lub życia ludzkiego albo dla zabezpieczenia gospodarstwa narodowego przed ciężkimi stratami bądź też ze względu na inny interes społeczny lub wyjątkowo ważny interes strony. Biorąc pod uwagę fakt, że zapewnienie nieprzerwanych dostaw energii elektrycznej przez przedsiębiorstwo energetyczne jest usługą powszechną świadczoną w ogólnym interesie społecznym (publicznym), wydaje się, że nadanie rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji starosty, o której mowa w art. 124b ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami jest w pełni uzasadniona. Za przyznaniem takiej możliwości przemawia przedstawiony powyżej interes społeczny (publiczny). Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją energii wykonuje zadania publiczne (tak: wyrok NSA z dnia 4 marca 2013 r., I OSK 102/13, wyrok NSA z dnia 18 sierpnia 2010 r., I OSK 851/10, wyrok TK z dnia 25 lipca 2006 r., P 24/05).

Przepis art. 124b ustawy o gospodarce nieruchomościami dotyczy już istniejących urządzeń liniowych (służących do przesyłania lub dystrybucji energii). Z tego względu decyzja wydana w trybie art. 124b ustawy nie kreuje ograniczenia takiego, jak chociażby decyzja wydawana na podstawie art. 124 tej ustawy, tj. ograniczająca sposób korzystania z nieruchomości na potrzeby zakładania i przeprowadzania takich instalacji. Sfera możliwego naruszenia interesu właściciela nieruchomości ogranicza się do możliwej szkody związanej z wejściem w teren i wykonaniem prac remontowych lub konserwacyjnych. W tym zakresie należy mieć na względzie, że na podstawie art. 124b ust. 4 ustawy o gospodarce

nieruchomościami właścicielowi, użytkownikowi wieczystemu lub osobie, której przysługują inne prawa rzeczowe do nieruchomości przysługuje od przedsiębiorstwa odszkodowanie, którego wysokość – w razie braku porozumienia stron – ustali w drodze decyzji administracyjnej starosta. Należy również zwrócić uwagę, że sama wykonalność decyzji wydanej w trybie art. 124b ust. 1 ustawy może być wstrzymana przez organ administracyjny (z urzędu lub na wniosek) lub sąd administracyjny (tylko na wniosek) na etapie wnoszenia skargi na decyzję organu drugiej instancji. W ten sposób prawa jednostki pozostają należycie zabezpieczone, a przewidziane w obowiązującym porządku prawnym i opisane wyżej instrumenty prawne stanowią wystarczającą gwarancję konstytucyjnej ochrony interesów jednostki.

Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami, starosta w drodze decyzji zobowiązuje właściciela, użytkownika wieczystego lub osobę, której przysługują inne prawa rzeczowe do nieruchomości do udostępnienia nieruchomości w celu wykonania czynności związanych z konserwacją, remontami oraz usuwaniem awarii m.in. urządzeń służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej, jeżeli właściciel, użytkownik wieczysty lub osoba, której przysługują inne prawa rzeczowe do nieruchomości nie wyraża na to zgody. Po wydaniu takiej decyzji stronom przysługują wszystkie instytucje prawa administracyjnego (jak odwołania, wznowienie postępowania czy stwierdzenie nieważności) oraz sądowno-administracyjnego (np. skarga do sądu administracyjnego). Taki stan może powodować, że nie będą mogły być prowadzone prace w przedmiocie remontu lub konserwacji urządzeń, dopóki decyzja ta nie będzie ostateczna lub prawomocna.

Projektowany stan prawny zakłada nadanie takiej decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności, co pozwoli na dokonywanie niezbędnych prac remontowych, konserwacyjnych czy usuwanie awarii, a jednostka nadal będzie mogła skorzystać z przysługujących jej instytucji prawa administracyjnego, łącznie z możliwością wstrzymania wykonalności decyzji. Przedmiotowy projekt ustawy wpłynie korzystnie na jakość świadczonych na rzecz ogółu obywateli usług dystrybucji energii elektrycznej, przyczyniając się do zwiększenia bezpieczeństwa sieci dystrybucyjnej. Zmierza zatem do lepszej ochrony interesu publicznego postrzeganego jako interes zbiorowości w zapewnieniu ciągłości dostaw lub świadczonych usług przez przedsiębiorstwa energetyczne, nie naruszając jednocześnie interesu indywidualnego jednostek, które równorzędnie odnoszą korzyść.

4. Zmiana w ustawie o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw

W związku z nowelizacją ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, należy objąć przepisem sankcyjnym wprowadzanie do obrotu paliwa „niesortowanego”, o którym mowa w art. 7 ust. 7a pkt 1 - 4 ustawy. Wprowadzanie paliwa niesortowanego jest przewinieniem takim samym w skutkach, jak wprowadzanie paliw stałych niespełniających wymagań jakościowych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ustawy, dlatego też oba zakazy powinny być sankcjonowane w ten sam sposób.

W związku z powyższym, w celu zapewnienia komplementarności przepisów, przepis karny znajdujący się w art. 34a ust. 1 powinien zostać rozszerzony zgodnie z propozycją zawartą w projekcie.

5. Zmiana w ustawie o elektromobilności i paliwach alternatywnych

a) zmiana art. 20 ust. 1 ustawy

Obecnie obowiązek opracowywania programu budowy stacji gazu ziemnego oraz przedsięwzięć w zakresie modernizacji, rozbudowy albo budowy sieci niezbędnych do przyłączenia tych stacji spoczywa na wszystkich operatorach systemów dystrybucyjnych gazowych, którzy zgodnie z ustawą – Prawo energetyczne opracowują uzgadniają z Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki plan rozwoju w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na paliwa gazowe.

Praktyka stosowania tego przepisu pokazuje jednak wyraźnie, że celowe jest ograniczenie tego obowiązku wyłącznie do największych operatorów systemów dystrybucyjnych gazowych, którzy posiadają odpowiednie doświadczenie i zasoby, w tym finansowe. Na gruncie ustawy – Prawo energetyczne za taki podmiot można uznać operatora systemu dystrybucyjnego, który zgodnie z wymogiem art. 9d ust. 1d ustawy – Prawo energetyczne pozostaje pod względem formy prawnej i organizacyjnej oraz podejmowania decyzji niezależny od innych działalności niezwiązanych z dystrybucją paliw gazowych, tj. który obsługuje ponad 100 tysięcy odbiorców przyłączonych do systemu dystrybucyjnego.

To właśnie największy operator posiada najlepsze kompetencje i wiedzę pozwalające opracować przedmiotowy program. Program ten będzie częścią planu rozwoju w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na energię, co pozwoli skorelować rozwój sieci stacji gazu ziemnego z rozbudową sieci gazowej na obszarze kraju.

Proponowana zmiana nie wpłynie na realizację przyjętego celu w zakresie liczby stacji gazu ziemnego, która ma być osiągnięta do 31 grudnia 2020 r. Jednocześnie zmiana ta uprości

i usprawni planowanie rozwoju sieci na obszarze gminy.

b) zmiana art. 68 ust. 3 ustawy

Ustawa z dnia 11 stycznia 2018 r. nakłada w art. 35 ust. 2 na jednostki samorządu terytorialnego, z wyłączeniem gmin i powiatów, których liczba mieszkańców nie przekracza 50 tysięcy, obowiązek zapewnienia, aby odpowiednia liczba pojazdów napędzanych gazem ziemnym bądź energią elektryczną była wykorzystywana do realizowanych przez tę jednostkę zadań publicznych.

Natomiast przepis art. 68 ust. 3 ustawy określa harmonogram osiągnięcia tego celu i poziom udziału danej kategorii pojazdów przy realizacji zadań publicznych w okresie przejściowym. Przepis ten stanowi, że jednostka samorządu terytorialnego wykonuje lub zleca wykonywanie zadania publicznego podmiotowi, którego udział pojazdów elektrycznych we flocie pojazdów użytkowanych przy wykonywaniu tego zadania wynosi co najmniej 10%. Wprowadzenie powyższych przepisów miało na celu promowanie wykorzystania nisko i zero-emisyjnych paliw w transporcie.

Celowe jest więc uspoźnienie obu przepisów i umożliwienie jednostkom samorządu terytorialnego spełnienie określonego poziomu pojazdów wykorzystywanych przy realizacji zadań publicznych także w okresie przejściowym również pojazdów napędzanych gazem ziemnym. Tym bardziej, że ostatecznym celem art. 35 ust. 2 jest zapewnienie, aby przy realizacji zadań publicznych wykorzystywane było co najmniej 30% pojazdów elektrycznych bądź napędzanych gazem ziemnym. W tym celu należało określić, że cel 10% pojazdów, o którym mowa w art. 68 ust 3, obejmuje swoim zakresem również pojazdy napędzane gazem ziemnym.

Należy podkreślić, że Ministerstwo Energii otrzymywało informacje od jednostek samorządu terytorialnego dotyczące problemów z zapewnieniem realizacji, od dnia 1 stycznia 2020 r., 10% udziału pojazdów elektrycznych we flocie pojazdów wykorzystywanych do realizacji zadań publicznych (brak dostępnego na rynku specjalistycznego sprzętu napędzanego energią elektryczną np. śmieciarek). Przedmiotowa zmiana spowoduje usunięcie wszelkich wątpliwości związanych z brakiem możliwości terminowej realizacji przez jednostki samorządu terytorialnego zadań publicznych im przypisanych.

6. Przepisy przejściowe

a) Art. 5 ustawy

W art. 4 wprowadzono przepisy przejściowe mówiące o terminach uregulowania w instrukcji

operatorów sieci trybu uruchamiania sprzedaży rezerwowej. Jednocześnie z ust. 3 tego przepisu jednorazowo wyłączono stosowanie przepisów art. 9g ust. 8 i 8b ustawy – Prawo energetyczne dotyczących dostosowania instrukcji ruchu i eksploatacji sieci dystrybucyjnej (IRiESD) do zatwierdzonej instrukcji ruchu i eksploatacji sieci przesyłowej (IRiESP). W przypadku wprowadzenia do treści instrukcji trybu sprzedaży rezerwowej terminy zmiany IRiESD liczone są od dnia wejścia w życie ustawy, a nie od dnia zatwierdzenia IRiESP. Nie ma potrzeby, aby proces zmiany IRiESD był uruchamiany ponownie po zatwierdzeniu IRiESP.

b) Art. 6 ustawy

Projektowany przepis art. 5 wprowadza generalną zasadę, zgodnie z którą nowe przepisy dotyczące sprzedaży rezerwowej mają zastosowanie do umów zawieranych po terminie wejścia w życie tych przepisów, tj. po 6 miesiącach od dnia wejścia w życie ustawy. Jednocześnie operator lub sprzedawca będzie miał obowiązek dostosowania umowy zawartej wcześniej w każdym przypadku, w którym odbiorca końcowy wyrazi taką wolę. Przepisy dotyczące sprzedaży rezerwowej będą miały również zastosowanie w odniesieniu do umów zawieranych wcześniej, jeśli te zawierają oznaczenie sprzedawcy rezerwowego.

c) Art. 7 ustawy

Projektowany przepis wskazuje, że art. 49a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do energii elektrycznej będącej przedmiotem umów zawartych do dnia wejścia w życie ustawy.

d) Art. 8 ustawy

Projektowany przepis przejściowy wskazuje, że do spraw wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie art. 2 niniejszej ustawy, dotyczących decyzji, o których mowa w art. 124b ust. 1 ustawy zmienianej w art. 2, stosuje się przepisy dotychczasowe.

7. Przepisy o wejściu w życie regulacji

Art. 10 ustawy

Zdecydowano, że ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem regulacji wskazanych w art. 10 ustawy.

Wejście w życie przepisów art. 1 pkt 6 i art. 1 pkt 8 w zakresie dodawanego art. 11d, w dniu następującym po dniu ogłoszenia, ma swoje uzasadnienie ze względu na konieczność jak najszybszego wejścia w życie przepisów ustawy, co wynika z faktu wejścia w życie rozporządzenia Komisji (UE) nr 2016/631 z dnia 14 kwietnia 2016 r. ustanawiającego

kodeks sieci dotyczący wymogów w zakresie przyłączenia jednostek wytwórczych do sieci (Dz. Urz. UE L 112/1 – 68 z 27.4.2016), a co za tym idzie wszczęciem w Urzędzie Regulacji Energetyki postępowań dotyczących zatwierdzenia wymogów ogólnego stosowania przez 182 Operatorów systemów dystrybucyjnych. Wszystkie te postępowania zostały wszczęte pomiędzy 26 kwietnia, a 17 maja 2018 r., na mocy art. 7 ust. 6 ww. rozporządzenia, a powinny zostać zakończone najpóźniej w terminie sześciu miesięcy od dnia ich wszczęcia. W przypadku zmiany przepisów, zgodnie z projektem zmiany ustawy, postępowania te zostaną umorzone, a OSP zobowiązany będzie zmodyfikować przedłożony przez siebie wniosek. W odmiennym, przypadku, tj. w przypadku wejścia w życie regulacji już po upływie 6-miesięcznego terminu, postępowania będą kontynuowane i wydane zostaną decyzje o zatwierdzeniu wymogów w zakresie przyłączenia jednostek wytwórczych do sieci, tj. dokumentów, co do których istnieje ryzyko, że wkrótce po wprowadzeniu do obiegu prawnego będą z niego wycofywane, z uwagi na projektowaną zmianę przepisów prawa. Złożenie kolejnych wniosków, wynikających z treści art. 6 Rozporządzenia (UE) 2016/1388 z dnia 17 sierpnia 2016 r. ustanawiającego kodeks sieci dotyczący przyłączenia odbioru (Dz. Urz. UE L 223/10 z 18.8.2016) oraz art. 5 Rozporządzenia (UE) 2016/1447 z dnia 26 sierpnia 2016 r. ustanawiającego kodeks sieci określający wymogi dotyczące przyłączenia do sieci systemów wysokiego napięcia prądu stałego oraz modułów parku energii z podłączeniem prądu stałego (Dz. Urz. UE L 241/1 z 8.9.2016) spodziewane jest we wrześniu b.r. Powyższe uzasadnia konieczność obowiązywania regulacji już następnego dnia po dniu jej ogłoszenia.

Proponuje się również, aby w dniu następującym po dniu ogłoszenia weszły w życie przepisy regulujące sprzedaż paliw gazowych i energii elektrycznej do odbiorców końcowych w gospodarstwach domowych realizowaną przez sprzedawcę z urzędu. przedmiotowe przepisy nie wymagają dostosowywania obowiązujących umów sprzedaży. Jednocześnie wskazane jest jak najszybsze zapewnienie funkcjonującego mechanizmu awaryjnego na wypadek zaprzestania dostarczania paliw gazowych lub energii elektrycznej do najbardziej wrażliwej grupy odbiorców, jaką stanowią odbiorcy w gospodarstwach domowych.

Dla przepisów, regulujących zasady uruchamiania sprzedaży rezerwowej, których zastosowanie wymaga wprowadzenia do instrukcji operatorów szczegółowych procedur i ich wdrożenia, zdecydowano o sześciomiesięcznym *vacatio legis*. Zakłada się 2 miesiące na przygotowanie projektów instrukcji przez operatorów, 2 miesiące na postępowanie administracyjne w przedmiocie zatwierdzenia tych instrukcji oraz 2 miesiące na dostosowanie wzorców umownych przez sprzedawców i operatorów zgodnie z zatwierdzonymi instrukcjami.

Po dokonaniu tych zmian będą mogły być stosowane przepisy art. 5aa, przepis uchylający art. 5 ust. 2a pkt 1 lit. b ustawy – Prawo energetyczne, a także art. 3 ust. 2 niniejszej ustawy, uprawniający odbiorców końcowych do złożenia wniosku o dodanie postanowień dotyczących sprzedaży rezerwowej do wcześniej zawartych umów.

8. Konsultacje projektu

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 4 i § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.), z chwilą przekazania do uzgodnień członków Rady Ministrów, projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

9. Notyfikacja

Projekt nie podlega obowiązkowi przedstawienia właściwym organom i instytucją Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

10. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.